

és bo que sigui així. Jo puc racionalitzar el que sento per la meva dona, puc arribar, amb una mica d'esforç, a explicitar per què l'estimo més a ella que a cap altra, o a ella per sobre de les altres. En canvi, els meus fills els estimo sense arribar a poder-ho explicar. Poden fer moltes bestieses, però són els meus. Una vegada, una mare d'un noi delinquent que tenia a la classe va respondre així a un periodista que li preguntava com rebria el seu fill si decidia tornar a casa - feia dies que havia desaparegut i la policia el buscava - sabent com ella sabia que havia comès una pila de delictes. Ella se'l va mirar i, amb una tendresa que em va posar la pell de gallina, va respondre que, com molt bé deia el periodista, el seu fill era un poca-vergonya, però que era el seu, de fill, i que faria el possible per amagar-lo. I aquí es va acabar la conversa.

Per tant, hi ha un nivell de "gratuitat" molt accentuat entre la relació que establím amb els fills, que no es dona en cap altra relació: Deuen ser les coses de la sang, "és de la meva sang", sentim dir moltes vegades.

En la societat que ens ha tocat viure, tenim poques hores per